

ES WIMBOWO

A Borobudur templom felszentelése

Acél inú, tüzes szárnyú
     hátas lovam, válts meg engem,
 boltozatos templom mélyén,
 vén pap, amit széttárt karral,
 mellre kulcsolt kézzel szentelt,
 bolygó csendbe szédülj velem!
 Az igazság mázsás terhét
     labirintus tévútjain ki cipeli,
 sose nyughat, mint ahogy nem nyugszik el soha
 a Merapi-hegy kövein döcögő szekerek dobogása.
 Lovam az alkonyi szél,
     a test kilenc nyílását érintő
 szél. Testem átjárja a füstölő illata,
 a Brahmana könnyeivel áztatott ősi
     kő illata;
 a templomot koronázó sztupa
 – az örök lélek magháza –
 kiszabadítja a Ketrecebe Zárt
 Hőst.
 A legalsó kasztban fogant lélek
 inség évadján imádkozik,
 bőség idején
     tékozol,
 az évszakok minden érzésben
 megfürösztik. Ujjai
 a szelet sodorják, a hidegen
 reszkető szelet szövik.
 De a varázsige esőt fakaszt,
 rózsailatú, drága
     esőt
 fölpárálló meleg záport,
 hegy homlokát koronázó
     köd-hajfedőt. Hajnal hasad,
 ég morajlik. Bibor ragyogás
 siklik körbe
     a templom derekán,
 gyermekem, az a Fény
 selymesen lobban elő, bomlik ki
 a Titkok varázshasadékán,
     ő a Tökéletes Világosság,

a nem-létező öröklét,
 a semmi örökléte. Az örök
 semmibe vezető zarándoklat.

Én Ratnasmbhawwa,
 a Déli Szél Ura, Borobudur őre,
     a soha nem alvó itt vagyok, de te,
 szerencseköpenyt viselő kőfaragó,
 hol vagy?
 Halhatatlan szobrász, ki a Nap Ketreccét
 alakom alkottad,
 szerelem koldusa, büszkeségem
     általad él (a Raphadatum?)
 de te hol vagy? Én csak a te árnyékom vagyok,
 a pillanat foglya,
     a lépcsőkön törtető,
     lökdösődő látogatók
 foglya.
 Szemem tükrében néha
 megjelenik
     a férfi, aki arcvonásaim kimérte,
 barátságát
     kőbe véste, velem volt,
 mikor vele akartam lenni,
 hogy elhagyhassalak Téged.

Mikor a templom körül járok,
 mindig
 egy alaktalan lény kísért,
 egy lény, aki magát
     magasztaltnak mondja,
 egy lény, aki lehet,
 maga a mítoszok ős-öreg árnya,
 régi kövek faggatója.
 Kardot ránt hirtelen,
     testemet, mint az áram rázza:
 „Ratnasambhawa vagyok – mondja –,
 a megcsonkított szobor,
 amelyet te becstelenítettél meg!”